

POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R.B. i M.B.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 20 listopada 2024 r., I ACa 1978/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. obciąża pozwaną kosztami postępowania kasacyjnego,**
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

(G.N.-J.)

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 19 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej Bank S.A. w W. solidarnie na rzecz powodów R.B. i M.B. kwotę 134 236,84 CHF z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 130 833,56 CHF od 22 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3 403,26 CHF od 18 lutego 2023 r.

do dnia zapłaty (pkt I); dalej idące powództwo oddalił (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III).

2. Na skutek apelacji strony pozwanej Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 20 listopada 2024 r. zmienił zaskarżone orzeczenie punkcie I w ten sposób, że obowiązek zapłaty przez stronę pozwaną na rzecz powodów kwoty 134 236,84 CHF wstrzymał do czasu zaofiarowania przez powodów zwrotu stronie pozwanej kwoty 475 000 zł, oddalił apelację w dalszej części oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

3. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodła strona pozwana. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Podał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne polegające na konieczności odpowiedzi na pytania:

- czy wykorzystanie kwoty wypłaconej na podstawie umowy kredytu na cele powiązane z działalnością gospodarczą kredytobiorcy, w szczególności na sfinansowanie zakupu nieruchomości, która następnie została wykorzystana jako przedmiot najmu w ramach prowadzonej przez kredytobiorcy działalności związanej z zarządzaniem i wynajmem nieruchomości, eliminuje możliwość uznania kredytobiorcy w stosunku prawnym wynikającym z umowy kredytu za konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. i eliminuje możliwość objęcia go ochroną na podstawie przepisów chroniących konsumentów, w szczególności art. 385¹ k.c.;

- czy dokonywana przy badaniu wystąpienia przesłanek abuzywności ocena prawidłowości realizacji przez Bank ciążących na nim obowiązków informacyjnych w zakresie pouczeń o ryzykach związanych z umową kredytu indeksowanego do waluty obcej, powinna również uwzględniać indywidualne okoliczności sprawy takie jak posiadana przez kredytobiorców wiedza i doświadczenie związane z wykonywaniem umów kredytów indeksowanych do waluty obcej lub wiedza związana z wykonywanym zawodem lub wykształceniem;

- czy ciężar wykazania spełnienia przesłanki statusu konsumenta spoczywa na powodzie powołującym się na niedozwolony charakter w rozumieniu

art. 385¹ k.c., czy też na pozwanym przedsiębiorcy, broniącym się przed zarzutem abuzywności, spoczywa obowiązek ewentualnego wykazania braku statusu konsumenta po stronie powodowej;

- czy dopuszczalne jest wyeliminowanie przez strony charakteru niedozwolonego w rozumieniu art. 385¹ k.c. (abuzywność) postanowień umowy kredytu dotyczących indeksacji (waloryzacji) do kursu waluty obcej, odsyłających do Tabeli Kursów Walut Obcych banku-kredytodawcy, poprzez zastąpienie lub uzupełnienie ich wskutek zawarcia aneksu do umowy, postanowieniami pozbawionymi abuzywnego charakteru, dającymi możliwość korzystania przez kredytobiorcę z dowolnie wybranego kursu, poprzez samodzielne nabywanie waluty obcej na poczet spłaty kredytu;

- czy w świetle celów art. 385¹ k.c. oraz Rady Dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „Dyrektywa 93/13”) dopuszczalne jest stwierdzenie upadku umowy kredytu, w oparciu o stwierdzenie niedozwolonego charakteru w rozumieniu art. 385¹ k.c. (abuzywność) części jej postanowień, dotyczących indeksacji (waloryzacji) kredytu do waluty obcej, bez uprzedniego poinformowania osób występujących po stronie powodowej, przez Sąd, o skutkach upadku takiej umowy;

- czy w przypadku gdy postanowienia waloryzacyjne umowy kredytu indeksowanego (waloryzowanego), określające wysokość kwoty kredytu i wysokość rat kapitałowo-odsetkowych wyrażoną w walucie obcej poprzez odesłanie do kursów publikowanych w tabelach kursowych banku-kredytodawcy, zostają uznane za bezskuteczne, jako postanowienie niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 i 2 k.c. (abuzywne) lub nieważne, a jednocześnie Sąd stwierdzi, że nie jest możliwe utrzymanie indeksowanego (waloryzowanego) charakteru umowy, to czy skutkiem ich eliminacji z umowy jest stwierdzenie, że sporna umowa upada w całości, czy też eliminacja mechanizmu waloryzacji z umowy i przekształcenie jej z mocą wsteczną w kredyt złotowy;

- jakie oprocentowanie należy przyjąć dla wyliczenia odsetek od hipotetycznego kredytu Złotowego w przypadku stwierdzenia, że skutkiem abuzywności lub nieważności postanowień waloryzacyjnych zawartych w umowie

kredytu indeksowanego (waloryzowanego) jest eliminacja mechanizmu waloryzacji z umowy i przekształcenie jej z mocą wsteczną w kredyt złotowy.

Skarżący wskazał również na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tj. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 22¹ k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 2, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji, art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 Dyrektywy 93/13.

3. Powodowie w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniesli o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

4. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.; nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wówczas usprawiedliwione.

5. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na

skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

6. Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna strony pozwanej nie zawiera argumentów wystarczających dla uznania, że w sprawie spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c. uzasadniająca przyjęcie sprawy do rozpoznania.

7. Przedmiotem analizy Sądu Najwyższego z uwzględnieniem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej były przepis art. 22¹ k.c. w kontekście warunków, jakie należy spełnić, aby uzyskać status konsumenta w konkretnej czynności prawnej. Zgodnie z jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego status konsumenta (w znaczeniu art. 22¹ k.c.) determinowany jest celem czynności prawnej oraz jej związkiem z działalnością zawodową lub gospodarczą, ocenianym na chwilę zawarcia umowy (zob. m.in. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2, wyroki Sądu Najwyższego: z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16, z 14 marca 2025 r., II CSKP 165/23, z 28 lutego 2025 r., II CSKP 1323/24, z 31 stycznia 2025 r., II CSKP 1791/22 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 marca 2025 r., I CSK 1715/24, z 23 kwietnia 2025 r., I CSK 2129/24, z 25 kwietnia 2025 r., I CSK 1464/24, z 28 listopada 2024 r., I CSK 2866/23, z 21 kwietnia 2023 r., I CSK 5082/22 i powołane tam orzecznictwo, a także wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:

z 8 czerwca 2023 r., C-570/21, z 23 listopada 2023 r., C-321/22). Z orzecznictwa tego wynika, że status konsumenta nie podlega ocenie *in abstracto*, lecz w relacji do konkretnej czynności prawnej. Okoliczność, że osoba fizyczna prowadzi działalność gospodarczą lub zawodową nie pozbawia jej *per se* atrybutu konsumenta; osoba taka może bowiem korzystać ze statusu konsumenta, jeżeli dokonywana przez nią czynność nie jest bezpośrednio związana z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 27 maja 2022 r., II CSKP 314/22 i z 28 marca 2025 r., II CSKP 2082/22).

Zagadnienia przedstawione przez skarżącego dotyczące art. 22¹ k.c. jak również kwestia ciężaru wykazania spełnienia przesłanki statusu konsumenta były już przedmiotem wyczerpującej analizy w orzecznictwie. Status konsumenta jest przedmiotem badania w okolicznościach sprawy więc jego stwierdzenie nie może być przedmiotem uniwersalnego zagadnienia prawnego. Weryfikacja okoliczności faktycznych w powyższym zakresie może być dokonana wyłącznie przez sądy *meriti* w określonej sprawie.

8. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał też, jakie przesłanki muszą być spełnione, aby można było przyjąć, że konsument został należycie poinformowany o ryzyku walutowym związanym z zaciągnięciem kredytu indeksowanego do waluty obcej czy denominowanego w tej walucie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, z dnia 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22, z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z dnia 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22, z dnia 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, z dnia 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 763/22 i z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 810/23), co wskazywałoby na jednoznaczność postanowienia wprowadzającego to ryzyko i wykluczającego jego kontrolę pod kątem abuzywności, zważywszy, iż chodzi o postanowienie określające świadczenie główne (por. art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.). W tym kontekście zastrzegał m.in., że ogólne pouczenie konsumenta, iż wahania kursów waluty obcej, do której kredyt jest denominowany/indeksowany, wpłyną na wysokość salda kredytu oraz wysokość raty kapitałowo-odsetkowej wyrażonej w walucie krajowej, jest niewystarczające dla stwierdzenia, że bank udzielił kredytobiorcy konsumentowi wystarczającej informacji. Podkreślał też, że nawet przestrzeżenie

przez bank obowiązującego w dacie zawarcia umowy standardu wynikającego z rekomendacji S Komisji Nadzoru Bankowego dotyczącej dobrych praktyk w zakresie ekspozycji kredytowych zabezpieczonych hipotecznie wydanej w 2006 r., nie wyklucza oceny, iż bank nie udzielił konsumentowi należytej informacji, a ocena ta może przesądzać nietransparentność klauzuli ryzyka walutowego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22 i z dnia 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22 i z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 810/23, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2022 r., I CSK 2071/22). W tym względzie bowiem decydują kryteria obiektywne, a nie „wina” banku, która może mieć znaczenie w kontekście innych regulacji prawnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 763/22).

9. Pozostałe podniesione przez skarżącego wątpliwości wykładnicze i sformułowane zagadnienia prawne koncentrują się w większości wokół problemu dotyczącego abuzywności postanowień umowy kredytu indeksowanego do CHF i skutków tej abuzywności. U podłoża mają one tezę o dopuszczalności zastąpienia niedozwolonych klauzul umowy określających sposób ustalania przez bank kursów waluty innym mechanizmem przeliczeniowym opartym na przepisach kodeksu cywilnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi jednak obecnie wątpliwości, że niedopuszczalne jest zastępowanie wyeliminowanego abuzywnego postanowienia umowy innym mechanizmem wyliczenia kwoty raty kapitałowo-odsetkowej. Żaden bowiem przepis prawa, w tym art. 385¹ i art. 358 § 2 k.c., nie daje podstaw do zastąpienia klauzuli abuzywnej innym postanowieniem. Uzupełnienie luk po wyeliminowaniu takiej klauzuli stanowiłoby bowiem zbyt daleko idącą modyfikację umowy w celu ratowania sytuacji prawnej przedsiębiorcy stosującego niedozwolone postanowienie umowne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2022 r. II CSKP 550/22; postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 maja 2022 r., I CSK 2314/22; z 1 lutego 2023 r., I CSK 5615/22 oraz z 6 lipca 2023 r., I CSK 5755/22). Potwierdził to Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, w której stwierdzono m.in., że w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego, odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie

prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów. Ponadto Sąd Najwyższy przesądził także, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie. Powyższa uchwała ma moc zasady prawnej, wiążącej Sąd Najwyższy również w niniejszej sprawie (art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).

10. Kluczowe problemy prawne, istotne dla rozstrzygnięcia wątpliwości wykładniczych podnoszonych przez skarżącego, zostały już zatem rozstrzygnięte, zaś kwestie prezentowane przez skarżącego jako „istotne zagadnienia prawne” dotyczące kredytów frankowych, nie stanowią obecnie zagadnień nowych. Tożsame bądź bardzo podobne problemy, jak sformułowane przez skarżącego, były już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego: zob. np. postanowienia z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 1669/22, z 6 lipca 2023 r., I CSK 5696/22; z 22 sierpnia 2023 r., I CSK 6841/22; z 22 listopada 2023 r., I CSK 5225/22 oraz z 15 lutego 2024 r., do których szczegółowych uzasadnień wypada odesłać w celu uniknięcia zbędnych powtórzeń.

11. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

12. Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i z art. 391 § 1 k.p.c.

Krzysztof Grzesiowski

(M.M.)

[SOP]